

Otte og Tyvende Møde.

Torsdagen den 2den Februar 1882 Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

1ste Behandling af Forslag til Lov om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 3059 ff.)

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Saffner: Min første Beslutning var gentlig den ikke at tage Ordet ved 1ste Behandling af det foreliggende Lovforslag, idet jeg antog, at min Stilling til Lovforslaget var allerede tydelig nok angiven ved de Lovforslag, som dels vare bearbejdede under mig og dels fremsatte for Rigsråden af mig; men det er senere faldet mig ind, at min Tausshed kunde muligvis blive feilagtig lagt, som om jeg nu nærrede mindre Interesse for dette vigtige Anliggende, end jeg tidligere har gjort, og derfor har jeg besluttet mig til at forlange Ordet idag, uagtet det, naar jeg ser hen paa den usikre Skjæbne, der muligvis er beredt til dette Lovforslag, hverken er med Lyst eller Glæde, at gøre det. Nu er det vel sandt, at vi her i den Tid ere ret godt vant til at behandle Lovforslag, som ikke faae Lovskraft. Vi behandle dem her i Thinget pligtro og omhyggelig, og vi dem forsvinde i det andet Thing, blive begravede der eller ogsaa vende tilbage til os i en eller anden Form, hvortil det er umuligt for os at vedtage dem. Ved dette Lovforslag forekommer det mig klart, at Forholdet er noget anderledes, thi jeg er i Tvivl om, at det skal den Gjærning, vi denne Gang til, ogsaa blive haabløs, da er der Mere og et Mere, som bliver haabløst. Da Wienerfreden erklærede det gamle danske Monarki og Danmark nye Grændse igjennem dansk Land og med os dansk Rjød og Blod, da rejste der sig

hos mig, og jeg tør sige hos Mange, en stærk Tvivl, om Betingelserne ogsaa nu mere vare tilstede for, at Landet kunde bestaa som selvstændig Stat og Folket som frit og uafhængigt Folk, og en stærk Tvivl, om Landets Berettigelse til at bestaa som saadant endnu vilde blive anerkendt af Europas levende Magter, og om de ikke snarere betragtede det, der er tilbage af Danmarks gamle Rige, som et Brag, der ved Leilighed kunde tages eller gives bort, alt efter som Omstændighederne eller Forholdene førte det med sig. Men det stod ligesaa klart for os, at skulde denne Tvivl kunne betegnes som uberettiget, maatte der stilles store Fordringer til det danske Folk, og disse Fordringer maatte blive opfyldte. Der maatte forlanges, at Folket stod enigt, at det viste Resignation i Ulykken, og at det optraadte med en høj Grad af Besindighed, saavel indadtil som udadtil, for ikke at give det ringeste Paaskud til fornøjet Overtagelse af os. Alle Kræfter maatte anspændes paa det materielle Omraade for ved den indre Udvikling at gjenvinde det, vi havde tabt i den territoriale Udstrækning, og paa det aandelige Omraade, for at vi kunde staa jevnbyrdes med Europas mest civiliserede Nationer og derved godtgjøre vor Berettigelse til at bestaa som selvstændigt Folk. Og endelig maatte vi ordne vort Forsvarsvæsen paa en saadan Maade, at vi virkelig bleve satte i stand til, naar vi bleve angrebne, at yde et haardnakket Forsvar, saaledes at Omverdenen kunde se, at det var Folkets faste og bestemte Villie at værne om sin Frihed og Selvstændighed. Jeg skal ikke her undersøge, hvorledes disse Fordringer i det Hele taget ere blevene opfyldte; der er Regnestykker, som man ikke holder af at gøre, og der er Opgjørelser, som man helst maa undgaa at trække klart og tydeligt frem. Jeg skal derfor kun holde mig til den ene Fordring, Ordningen af Forsvarsvæsenet. Det er nu netop 10 Aar siden, at Regjeringen første Gang indbragte et Forslag om Ordningen af Landets Befæstningsanliggender, kort Tid efter, at de levende Værn havde faaet deres Organisation. Dette Forslag gik ud paa ved Befæstningsanlæg at sikre Kjøbenhavn mod et voldsomt Angreb, mod et ødelæggende Bombardement, at staffe Hæren et fast Støttepunkt, Flaaden et lignende; det gik ud paa en Udvidelse af Flaaden og paa at staffe Flaaden endnu et Støttepunkt foruden Kjøbenhavn. Dette Lovforslag i usforandret eller lidet forandret Skikkelse er i de forløbne 10 Aar atter og atter forelagt for Repræsentationen og stadig med det samme Resultat. Naar jeg undtager den lille Bevilling, der blev givet til Forstærkning af Søforterne og